

ZNANJE, INTELIGENCA, SPOSOBNOSTI KOT ORODJE UNIČENJA IN SMRTI

V četrtek, 11. 4. 2019, smo se skupaj z dijaki še treh slovenskih gimnazij odpravili na Poljsko. Imel sem mešane občutke, saj sem se po eni strani zelo veselil tega potovanja, ker me novejša zgodovina zelo zanima, hkrati pa sem odhajal "s cmokom v grlu", ker sem vedel, da bom videl kraj, na katerem je v strahovitih mukah umrlo nepredstavljivo število ljudi.

Gospod Hajdinjak nam je prepričljivo, tako v strokovnem kot v človeškem smislu predstavil dogajanje med drugo svetovno vojno. Gospa Sonja Vrščaj je z nami delila svojo izkušnjo o življenju v koncentracijskem taborišču Auschwitz. Njeno pričevanje se me je zelo dotaknilo. Ko pa so njene zgodbe dobile še fizično podlago, smo se s sošolci vse bolj zavedali, kakšno trpljenje je prestala. Seveda pa pravih razsežnosti te hude preizkušnje ne bomo nikoli razumeli. Poleg nečloveških pogojev, v katerih so morali živeti taboriščniki, sta me prevzeli tudi velikost taborišča in njegova tehnična dovršenost. Vse dejavnosti v taborišču smrti so potekale skrbno načrtovano in to je dokaz, da se tega zločina proti človeštvu niso domislili neuki, nerazgledani ljudje, temveč peščica visoko izobraženih, zelo sposobnih ter inteligentnih posameznikov. Prav to pa je tisto, kar me najbolj skrbi.

Menim, da nam je ekskurzija odprla oči in srce ter razširila obzorja. Naše poslanstvo je, da se spominjamo tega potovanja in pričevanj ter tudi s tem poskrbimo, da se take grozote nikoli več ne bodo ponovile.

Anže Borinc, 3. a